

Οι δύο γυναίκες της ανθρώπινης Ιστορίας

Ορθοδοξία / Θεολογία

Αρχιμανδρίτης Κύριλλος Κωστόπουλος, Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Πατρών, Δρ. Θεολογίας

Η Εκκλησία αναγνωρίζει και δέχεται στο πρόσωπο της Θεοτόκου Μαρίας εκείνο το κτίσμα, το οποίο -μόνο αυτό μέσα σε όλη την δημιουργία του Θεού, την υλική και την πνευματική- έφθασε στην ολοκλήρωση του σκοπού, για τον οποίο εδημιουργήθη η κτίση, δηλαδή στην ένωση με τον Θεό.

Η πρώτη γυναίκα, η Εύα, ηθέλησε μέσα στον Παράδεισο να παρακούσει το θέλημα του Δημιουργού της Θεού, να αποστασιοποιηθεί από Αυτόν και να πορευθεί σε μία πορεία αυτοθεώσεως, συμπαρασύροντας και τον Αδάμ. Ηθέλησε, δηλαδή, να γίνει Θεός χωρίς τον Θεό Δημιουργό της.

Έρχεται, όμως, η δευτέρα Εύα -όπως την αποκαλούν οι Άγιοι Πατέρες- η Παρθένος Μαριάμ και στην θέση της παρακοής προς το θέλημα του Θεού έθεσε την υπακοή και την ταπείνωση. «Ιδού η δούλη κυρίου• γένοιτό μοι κατά το ρήμά σου» (Λουκ. 1, 38). «Όπως Εσύ θέλεις, Θεέ μου», λέγει υποτασσόμενη η Κόρη της Ναζαρέτ. Η δευτέρα αυτή Εύα ταυτίζει το θέλημά της με το θέλημα του Θεού.

Έτσι, εκεί που η πρώτη γυναίκα, η Εύα, δημιούργησε με τον εγωκεντρισμό της ένα φράγμα γύρω της, η δεύτερα Εύα, η Θεοτόκος Μαρία, έθεσε την ταπείνωση, μέσω της οποίας εξέρχεται από τον δικό της χώρο με αποτέλεσμα να δεχθεί στην παναγία Μήτρα Της τον Υιό και Λόγο του Θεού Πατρός.

Λαμβάνοντας ο Υιός και Λόγος του Θεού Πατρός την ανθρώπινη φύση και ενώνοντάς την με την Θεία Του φύση δίδει στον άνθρωπο την δύναμη και την δυνατότητα να εξέρχεται από τον χώρο της φθοράς και του θανάτου -εκεί όπου εισήλθε ο άνθρωπος λόγω της παρακοής της πρώτης Εύας- και να εισέρχεται στον χώρο της αφθαρσίας και της αθανασίας, όπου πρώτη εισήλθε η Θεοτόκος διά της υπακοής της στο θέλημα του Θεού. Αποτέλεσμα των ανωτέρω είναι το γεγονός ότι η Ιστορία του ανθρώπου λαμβάνει μία άλλη μορφή, καθώς ο άνθρωπος ταυτίζει το «θέλω» του με το «θέλω» του Θεού.

Να, λοιπόν, γιατί η Θεοτόκος Μαρία, ενώ φεύγει με την Κοίμησή Της από αυτή την ζωή, ουσιαστικά δεν απέρχεται από εμάς. Παραμένει κοντά στον άνθρωπο. Παραμένει εκείνη, η οποία θα βρίσκεται συνεχώς μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου. Έτσι, λοιπόν -ιδιαιτέρως τον μήνα Αύγουστο, που είναι όλος αφιερωμένος στην Θεοτόκο Μαρία- καλούμεθα όλοι να προσφύγουμε σε Αυτήν.

Προσεγγίζοντας Αυτήν και μιμούμενοι την ζωή της Θεοτόκου Μαρίας μέσω της υπακοής μας σε εκείνο που η ίδια βιώνει, δηλαδή το «Αυτού [του Χριστού] ακούετε» (Λουκ. 9, 35), τότε αποκτούμε δύο πράγματα. Το ένα είναι ότι στερεώνεται η πίστη μας στον Θεάνθρωπο Κύριο και το άλλο ότι λαμβάνουμε καθοδήγηση για το πως θα μπορέσουμε και εμείς να ζήσουμε εν Χριστώ και να ενωθούμε με Αυτόν.

Κατά πρώτον αυξάνουμε την πίστη μας, γιατί η Θεοτόκος Μαρία μας καλεί και μας λέγει: «Πιστεύσατε ότι δι' εμού εσαρκώθη «ατρέπτως, ασυγχύτως και αδιαιρέτως» το ιστορικό Πρόσωπο ο Ιησούς Χριστός, ο Θεάνθρωπος Κύριος, ο Λόγος του Θεού Πατρός. Πιστεύσατε ότι ηξιώθη, διά Πνεύματος Αγίου, να συλλάβω αφθόρως μέσα στην γαστέρα μου τον Υιό και Λόγο του Θεού Πατρός». Με αυτόν τον τρόπο μέσω της Θεοτόκου Μαρίας μεταβαίνουμε στον Υιόν της, τον Θεάνθρωπο Κύριο και στηρίζεται η πίστη μας σε Αυτόν.

Και δεύτερον βλέπουμε την Θεοτόκο Μαρία να βιώνει την υπακοή, την ταπείνωση, την αγάπη προς τον Υιό της και Θεό της και Θεό μας. Όλη η ζωή της ήταν υποταγμένη στο θέλημα του Υιού Της και διαρκώς ζούσε για να υπακούει στις Θείες προσταγές Του, θεραπεύοντας με την υπακοή της την παρακοή της Εύας.

Η Ιστορία είτε θέλουμε να το αποδεχθούμε είτε όχι επορεύθη μέσω των δύο αυτών γυναικών, της Εύας και της Θεοτόκου Μαρίας. Οφείλουμε να εξετάσουμε και να μελετήσουμε πολύ καλά και εις βάθος τα δύο αυτά πρόσωπα. Έχουν να μας διδάξουν πολλά. Ιδιαίτερος δε η Κυρία Θεοτόκος έχει να μας διδάξει το πως να πιστεύουμε στον Υιόν της και το πως να Τον ακολουθήσουμε, για να λυτρωθούμε και να σωθούμε.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN